

ΜΑΛΛΕΣΙ ΓΙΑ ΜΠΙΝΤ ΚΟΥΛΟΥ ΣΕΕ ΑΛΑΛΛΑΧ *)

ΑΤΑΚΟΥΡΑΣΜΕΝΗ ἐγύριζεν ὀπίσω στὸ σπῆτί της, ἐμπρὸς πέντε ἔξη κατσίκες, ἔπειτα, αὐτὴ, ἡ φελλάχα, κρατῶντας τὸν ἀμίλητον μπῆ της ἐπάνω 'στοὺς ὤμους της.

Πρωί, μὰ πολὺ πρωί, ὅταν ἀκόμα τὸ φεγγάρι μισοφωτίζει τὸν οὐρανόν, ὅταν ὅλοι σχεδὸν κοιμοῦνται τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον καὶ ἐλαφρὸν πρωῒνόν ὑπνόν, ὅταν ὅλοι ἡσυχάζουν, ὅταν ὅλα σιωποῦν καὶ μόνον ἡ φωνὴ τοῦ πέταινου ἀκούεται εἰδοποιούσα ὅτι τὸν θάνατον — γιατί ὕπνος εἶναι θάνατος — θὰ δεχθῇ σὲ ὀλίγο ἡ ζωὴ, ἡ φελλάχα μας ἐσηκώθη μονάχη της — χωρὶς νᾶχη ἀνάγκη, ἐννοεῖται, ὅπως ἐμεῖς ἀπὸ ξυπνητήρι, — καὶ ἔβαλε στὸν ὦμόν της τὸν μικρὸν ἀφέντη της καὶ πῆρε τῆς κατσίκες της, πῆγε 'στὴν πλησίον κωμόπολιν νὰ πουλήσῃ τὸ γάλα ποῦ τῆς προσέφερναν καθημερινῶς τ' ἀγαπημένα της ζῶα εἰς ἀντάλλαγμα τῶσαν περιποιήσεων καὶ κόπων...

Ἐκεῖνες τῆς ἡμέρας ἦταν 'λίγο, — ὄχι λυπημένη βέβαια, — ἀλλὰ, πῶς νὰ σᾶς 'πῶ, 'λίγο στενοχωρημένη. Ὁ μικρὸς ἀφέντης, ποῦ κρατοῦσε πότε στὸν δεξιὸν πότε 'στὸν ἀριστερὸν ὦμόν της — γιατί ἐκουράζετο, — εἶχε παύσῃ πειὰ νὰ παίξῃ μαζὺ της τὸ βράδυ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ νὰ τῆς λήθῃ τὰ τόσα χαριτωμένα λογάκια μὲ τὸ ὠραῖον στοματάκι του, τὸ ὁποῖον μακρυὰ τοῦ νὰ εἶναι ὠραῖον, ἐφαίνετο στὴν μητέρα ὅτι εἶχε τὴν ἴδια εὐωδίαν, τὸ ἴδιον μεθυστικὸν ἄρωμα — καὶ ἴσως καλλίτερον ἀκόμη — ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ λουλούδια μὲ τὰ σκληρὰ πρασίνωπα φύλλα, ποῦ πουλοῦνε 'στὰς μεγαλουπόλεις καὶ φοροῦνε 'τὴν πλούσιαν Ἀγγλίδει σχεδὸν πάντα, τὰ φούλια...

Τὸ πρόσωπόν του ἦταν ὀλίγον γλυκὺ καὶ τὰ μάτια του σχεδὸν κλεισμένα. Ἀλλὰ, ἀδιάφορον δὲν εἶχε φόβον! μήπως καὶ ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἀρρωστήσῃ καὶ χωρὶς ὁ χακῆμ (ἱατρός) νὰ τὸ 'δῇ ἔγινε μόνον του καλὰ σ' ὀλίγο καιρὸ! Γιατί λοιπὸν νὰ ἐξώθει ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ παραδάκια, τὰ ὁποῖα ὁ καλὸς Προφήτης τοὺς εἶχε δώσῃ, σ' αὐτὴν καὶ 'στὸν ἄνδρα της; Ἀχ! ἂν εὑρίσκε τίποτε χρήματα, — ὅπως τὴν περασμένην ἐβδομάδα 'στὸν δρόμον; Ἀ! αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ἔκανε πειὰ τὸ ἴδιον, δὲν θὰ τὰ ἔδινε στὸν ἄνδρα της, σ' αὐτὸν τὸν φιλάργυρον νὰ τὰ

κρύψῃ, μόνον κρυφά, κρυφά — χωρὶς ἀκόμα νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν της γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀκούσουν ἡ κατσίκες της καὶ τὴν προδώσουν, — θὰ πῆγαινε κατ' εὐθείαν στὸν εὐρωπαϊὸν ἄκαρδο χακῆμ, ὁ ὁποῖος μιὰ φορὰ τὴν ἔβρισε μάλιστα, γιατί 'πῆγε νὰ τὴν υττάξῃ χωρὶς νᾶχη μαζὺ της τὴν «βίζιτα», τὸ μισὸ τάλληρο δηλαδή. Ἐνῶ αὐτὴ τὴν φορὰ, ὅταν θὰ τοῦ ἔδειχνε τὰ χρήματα! Ἀ! τότε! ...

Ἀφοῦ ἐπώλησε ὅλον τὸ γάλα — μέχρι τελευταίας σταλαγματιᾶς, — φαντασθῆτε ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τῆς κατσίκες τὴν ἐδάγκασε στὸ στήθος, τόσο πολὺ ἤθελε νὰ τὴν ἀρμέξῃ — ἐπέστρεψε πίσω στὸ σπῆτί της, ὅπου ἔπρεπε νὰ δώσῃ λογαριασμὸν στὸν ἄνδρα της, μὰ λογαριασμὸ ἀκριβέστατο, παρακαλῶ, γιατί αὐτὸς ὁ γεροντολῦκος, ποῦ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸν παρᾶ, ποτὲ δὲν ἐγελιώταν!.. Εἶχε συνάξει μόνον δύο τάλληρα, πέντε σελλήνια, πέντε γροσάκια καὶ τέσσερα μιλλιέμ, — ἓνα μιλλιέμ γιὰ νὰ κἀνῃ ἔξη γροσάκια, — ὁ πασσάς, ποῦ ἔπερνε δώδεκα ρότουλα γάλα γιὰ τὸ χαρέμι του, δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ ὑπνρέτης φυσικὰ δὲν εἶχε νὰ τὴν πληρώσῃ! Γιὰ σκεφθῆτε ὅμως, ἂν ἀπεφάσιζε νὰ πάρῃ ἐκεῖνα τὰ νομίσματα τὰ μικρά, ἐκεῖνα ποῦ οἱ πλούσιοι ὀνομάζουν γκι-χενάι (λίρες), ποῦ ὁ Σουλτάνος, — ὁ Τοῦρκος πλούσιος, — τῆς ἔδινε κάθε πρωί καὶ αὐτὴ ἀρνειώταν, — μὲ τὰ γλυκὰ μάτια του, μὲ τὸ γυναικεῖον πρόσωπόν του, μὲ τὰ ὠραῖα ξανθὰ μουστάκια του, μὲ τὴν κατακόκκινον ψηλὰ φέσι του, μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν του, πρὸ πάντων μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν του ὅταν τῆς ἔλεγε — Ναχάρικ σαῖδ (καλημέρα). Ναί, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀμαρτία; Καὶ ὁ προφήτης ποῦ διατάσει ρητῶς μέσα στὸ ἅγιο κοράνι, ποῦ ἐδιάβαζεν ὁ σέχας — γιατί αὐτὴ δὲν ἤξερε γράμματα δυστυχῶς — νὰ μὴ δεῖχνῃ ἡ γυναῖκα τὸ πρόσωπό της παρὰ μόνον 'στὸν ἄνδρα της; Ἀ! προτιμοῦτε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ δεχθῇ τὰ χρήματα ἐκεῖνα, αὐτὸ ἦταν σὰν νὰ... ἴσως ὅμως... ἄλλ' ὄχι! ποτέ!...

Ὁ ἀφέντης της, μόλις τριῶν χρονῶν, ἔχοντας τὸ κεφαλάκι του κρυμμένο μέσα 'στὴν ἄγρια κόμη τῆς μητέρας του, — τὴν ἵποϊαν ὁ ἥλιος, ἡ σκόνη, καὶ ἡ πρωῒνὴ πάχνη ἀπὸ κατάμαυρη τῆς εἶχαν δώσῃ τὸ ἴδιο χρῶμα ἀπὸ ἓνα σκουριασμένο σίδερο, ὄχι ἀκριβῶς τέτοιο, ἀλλ' ὅμως μὲ κάτι τὸ ὁποῖον πολὺ ἔμοιαζε μὲ αὐτό, — τώρα ἀνέπνεε ἡσυχὰ τὰ πόδια του ἦταν πολὺ δροσερά, τόσο δροσερά ποῦ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦταν παγωμένα — καὶ μάλιστα μὲ ἓνα τέτοιο ἀνυπόφορο χαμσί, — τὰ μάτια του εἶχαν ἀνοιχτῇ ὑπερβολικὰ, 'σὰν νὰ ἐξητοῦσαν βοήθειαν, 'σὰν νὰ ἐβλεπαν καμμιὰ θεϊκὴ εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν ἡ μητέρα καθ' ὅτι ἀμαρτωλὴ δὲν 'μποροῦσε νὰ 'δῇ, τὰ κλεισμένα λεπτότατα χεῖλια του, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἐκεῖνα τὰ χοντρά ὀλων τῶν Ἀραβοπαίδων, ἐφαίνονταν 'σὰν νὰ κρατοῦσαν τὴν λύσιν τῶν Ὑπερτάτων Αἰνιγμάτων...

Ὁ πυρετὸς ποῦ ἐτάχυνε τὴν ἀναπνοήν του, ποῦ

*) Δέον, κόρη μου, ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἀνεκδοτὸν διήγημα τοῦ κ. Κ. Πιερίδου, συνεργάτου τοῦ «Monde moderne» καὶ τῆς Παρισινῆς «Femina» γνωστοῦ ἐκ τῶν διαφόρων ἐν αὐτοῖς δημοσιευθεῖσων γαλλιστὶ περιγραφῶν καὶ μελετῶν τῆς Ἀραβικῆς ζωῆς — τῆς Ἀνατολικῆς περὶ ὧν εὐμενέστατα ἐξεφράσθη ὁ Pierre Loti.

ἔκαμε τὰ πόδια του νὰ πετοῦνε φωτιές, 'ποῦ κρατοῦσε τὰ μάτια σχεδὸν κλειστά, ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ;

Χαρούμενη ἐπλησίαζε 'στὸ καλυδάκι της καὶ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ διόλου, περπατοῦσε τώρα γρηγορώτερα, — σὰν τὰ ἄλογα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, ἂν οὐ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐσκοτώθηκαν 'στὴν δουλειά, ἐπιστρέφουν τὸ βράδυ μόλις σέρνοντας, ὅτε διὰ μιᾶς γίνονται ἀκράτητα πλησιάζοντας τὸ ἀχοῦρι...

Ὁ ἄνδρας της τὴν εἶχε 'δῇ ἀπὸ μακριὰ καὶ ἄπληστος 'βγήκε νὰ πάρῃ τὴν «εἰσπραξή», 'ποῦ τοῦ ἔφερνε τὴν ἡ δούλα του.

— Αἰ, εἶπε, τείνοντας τὸ χέρι μὲ μιὰ φωνὴ βραχνιασμένη, 'ποῦ ἐπρόδιδε τὴν ἀνυπομονήσαν καὶ ἀπληστίαν. Δὲν ἐπρόφρασε ὅμως νὰ ἀνοίξῃ τὸ μαντήλι ἢ φελλάχα, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸν λογαριασμόν, ὅταν σὰν ἀστραπή, σὰν ὁ Μεφιστοφελῆς, νὰ ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ κατὰβθα τῆς γῆς, παρουσιάστηκε 'μπροστά τους ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφεν ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψιν καὶ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον 'πάνου σ' ἓνα ὑπερήφανο κατὰμαυρο ἄλογο.

— Ὁ Χακήμ! ἀνέκραξε καὶ χωρὶς συνείδησιν ἀφῆκε νὰ τῆς πέσουν τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν καὶ χαράν τῇ, ὁ Χακήμ!

Θὰ ἔβλεπε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἡμίθεος τὸ μικρὸ της καὶ θὰ τοῦ ἔδινε κἀνένα φάρμακον νὰ γίνῃ ἀμέσως καλά! Ἄν τῆς ἐξητοῦσε τὸ 'μισὸ τάλληρον; Ἐπὶ τέλους θὰ τοῦ τὸ ἔδινε!..

— Λάκιν ἐλ οὐδ' αὖδ ντὶ μόρτο, ('Ἀλλὰ τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι νεκρό), εἶπεν ὁ χακήμ. Ἀγγλος, ἂν οὐ παρετήρησε τὸ μικρὸ.

— Μόρτο!... εἶπε αὐτὴ καὶ δύο δάκρυα χονδρά, σὰν μαργαριτάρια κυλισθῆκαν κάτω 'στὴν γῆ, δύο δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἂν ὁ ἥλιος ἐξάτμιζε καὶ ἀνῆρχονταν σὰν ἀναθυμιάσεις 'στὰ βασιλεία τοῦ ἄδῃ, ὁ Πλούτων θὰ ἀπεφάσισεν ἴσως νὰ στείλῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μικροῦ της νὰ κατοικήσῃ πάλι 'στὸ πτώμα ἐκεῖνο, 'ποῦ κρατοῦσε 'στὰ χέρια της — τόσος ἦταν ὁ πόνος, ἡ θέρμη, ἡ ἀπογοήτευσις, ἡ μητρικὴ ἀγάπη τῆς ἀγρίας ἐκείνης φελλάχας, — ἐν ᾧ ὁ σύζυγος της μαζεύοντας ἀπὸ κατὰ γῆς τὰ χρήματα καὶ μετρώοντας αὐτὰ μὲ τὸ 'μάτι, εἶπε — χωρὶς κἀν νὰ παρατηρήσῃ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἄψυχον πλᾶσμα, τὸ σπλάχνον του, τὴν σάρκα του, τὸ αἷμα του.

— Μααλέσι γιὰ 'μπιντ κούλου σέε Ἀλλάλλαχ.

Καίρον 1908.

Κ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

LYCEUM-CLUB

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἤνοιξε τὰς πύλας του ἐν Παρισίοις (18, rue de la Bienfaisance) μέγαρον, ἐν τῷ ὁποίῳ πᾶσα γυνὴ συγγραφεύς, καλλιτέχνης ἢ ἀπλῶς φιλόλογος θὰ δύναται νὰ διέρχεται τὰς ἐλευθέρως ὥρας της, ἐπικοινωνοῦσα οὕτω μετὰ μεγάλου ἀριθμοῦ ὁμοφύλων της τῆς αὐτῆς τέχνης, τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῶν αὐτῶν πνευματικῶν ἀσχολιῶν.

Γυναῖκες συγγραφεῖς, ἀοιδοί, μουσουργοί, ζωγράφοι, γλύπτριαι, παιδαγωγοί, διδάσκαλοι καλοῦνται ὡς ἐταῖροι.

Ἡ γυναῖκα αὕτη λέσχη διατελοῦσα εἰς ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἐν Λονδίῳ καὶ Βερολίῳ τοιαύτην θ' ἀποτελέσῃ τὸ ἐκλεκτὸν ἐκεῖνο ἔδαφος, ὅπερ θὰ ἀναδείξῃ ἐκ τῶν μελῶν τὴν ὀνομαστήν, τὴν διαπρεπή. Ἐτησίᾳ συνδρομῇ ὠρίσθη 50 φράγκα. Συνέστη δὲ καὶ γραφεῖον (60, rue de Vaugirard, Paris: Miss Alys Hallard), ὅπερ θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς διεθνεῖς σχέσεις τῶν μεμακρυσμένων ἀπ' ἀλλήλων μελῶν ὅλων τῶν χωρῶν.

Πλὴν τῆς βιβλιοθήκης, τῶν περιοδικῶν καὶ τοῦ ἐντευκτηρίου τῶν λογίων καὶ καλλιτεχνικῶν, τὸ μέγαρον διαθέτει σειρὰν δωματίων, ἐν οἷς θὰ δύνηται νὰ φιλοξενῇ ἀνέτως τὰ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Παρισίων μακρόθεν ἐρχόμενα μέλη του.

Ὁ διεθνὴς οὗτος τῆς γυναικείας Λέσχης χαρακτήρ ἂν ἑνὸς καὶ αἱ τὸν πυρῆνα αὐτῆς ἀποτελέσασαι προσωπικότητες ἀφ' ἑτέρου, — τοιαῦται δὲ εἶναι, πλείσται μακρησῖαι, δούκισσαι καὶ πριγκήπισσαι, — καὶ ὑπὲρ πάντα ταῦτα τὸ ὄνομα τῆς διασήμευ συγγραφέως καὶ φίλης τῆς Ἑλλάδος κυρίας Juliette Adam, νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀρκούντως ἱκανὰ νὰ ἐνθαρρύνωσι καὶ τὰς Ἑλληνίδας λογίας ἢ καλλιτέχνιδας νὰ ἐπιδιώξωσι καὶ νὰ καλλιεργήσωσι τὰς μετὰ τοῦ σωματείου τούτου ἀναγκαίαις δι' ἡμᾶς φιλολογικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς σχέσεις.

Μία τοιαύτη ἐπικοινωνία θ' ἀνύψωνε πραγματι-

κῶς τὴν καθ' ἡμᾶς λογίαν καὶ θ' ἀνέπτυσεν αὐτὴν πολὺ πλατύτερον. Μετ' αὐτῆς δὲ θὰ συνανυψοῦτο καὶ ἡ παραπαίουσα καὶ ἡμιλιπόθυμος ἡδὴ φιλολογία καὶ καλλιτεχνία τοῦ φύλου της.

Μὴ ἀπατώμεσθ' τῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος ὁ κάλαμος... ψηλαφητὴ εἰσέτι βαίνει.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μετὰ τῶν ἀποσβεσθέντων ὀφθαλμῶν τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου ἐκλείσθησαν διὰ παντὸς δι' ἡμᾶς αἱ πύλαι τοῦ ἀληθοῦς φιλολογικοῦ πρωτείου.

Αἱ ἀπομείναισαι, ὥσπερ φοβούμεναι μὴ διαταράξωμεν τὴν θεῖαν Δόξαν, ἥτις ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐκείνης ἐν ἀπογνώσει ἐναγκαλισθεῖσα τὸν ἐπὶ τοῦ τάφου της Σταυρόν, θρηνεῖ τὴν Ἑστιάδα της παρὰ τὸν Βόσπορον, ἀπέσχομεν πάσης ἀληθοῦς προόδου, εἰ καὶ αἱ μεμονωμέναι πρὸς τοῦτο εὐγενεῖς προσπάθειαι δὲν ἔλειψαν.

Ὁ βίος, ἡ θρησκεία, αἱ παραδόσεις, ἡ ἱστορία μας, ὁ οὐρανὸς μας, ἡ περιβάλλουσα ἡμᾶς γλυκεῖα φύσις καὶ ἡ ὑπὲρ πάντα ἀνθηρὰ Ἑλληνικὴ ψυχὴ μας προσφεύσμενον ἡδύνατο νὰ ἐξυπηρετήσωσι τὴν ἀληθινὴν ἔμπνευσιν, ἥτις γενᾷ τὴν ζωντανὴν φιλολογίαν.

Ἄλλ' ὑστεροῦμεν ἐν τῇ ἐκδηλώσει, ἐνῷ εἴμεθα δυνάμεις ἐν τῇ συλλήψει τῆς ἰδέας. Ὀλιγοῦροῦμεν πᾶσαι πρὸς τὴν ἀληθῆ μας μόρφωσιν ἢ καὶ ἐὰν τείνωμεν πρὸς ταύτην, ἀγνοοῦμεν τὴν εὐθείαν σπεύδουσαι δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ ἐγγὺς ἡμῶν ὑπάρχον τέρμα, βαίνομεν διὰ πλαγίων ἀτραπῶν σαθρῶν, αἵτινες οὐ μόνον μᾶς ἀποπλανῶσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν χρόνον καὶ τὰς δυνάμεις μας, πνευματικὰς καὶ σωματικὰς, κατατρίβουσι καὶ ἐξαντλοῦσι. Καὶ ἐξερχόμεθα τοῦ ἀγῶνος φέρουσαι ἐπὶ τοῦ στήθους τὸ βαρὺ τῶν μικροφιλοτιμιῶν γέρας: τὴν ἀπογοήτευσιν, ἐνῷ ἡ ἐθνικὴ φιλολογία μας οὐδὲν ἔχει κερδίσει.

ΝΙΟΒΗ